

Ülj le egy kicsit, megcsodálni a világot! (szept. 26.)

Ján. 6,3

A teremtés hetében minden nap az ötezer ember megvendéglése történetének egy-egy verse lesz az áhítatok alapigéje. Ma ez a vers: Jézus felment a hegyre és ott leült tanítványaival együtt.

Ezen a versen általában át szoktunk siklani, hiszen nem itt van a történet központja. Arra szoktunk gondolni, hogy biztosan azért ült a hegyre, hogy jól lehessen hallani a szavait, de valójában ez nem annyira tűnik reálisnak. Ha valaki a hegy tetején ül, akik alatta vannak – jól látják ugyan – de hallani valószínűleg nem hallják jól, leülni pedig nem is tudnak, legfeljebb neki háttal. Különben hanyatt esnének. Jézusnak tehát más oka van arra, hogy a hegyre vigye fel tanítványait. Valószínűleg ugyanaz, ami a többi bibliai szereplőnek is, aki hegyre ment fel: A hegy az Istennel való találkozás helye a Bibliában. Nem azért, mert azt hitték, hogy Isten egy hegyen lakik, hanem mert kiemelt a mindennapokból. Mózes, Illés a Hóreb hegyén találkoztak Istennel. Illés a Karmel hegyén bizonyította Baál prófétákkal szemben, hogy az Úr az Isten. Jézus a pusztába ment ki, hogy felkészüljön küldetésére. Puszták és hegyek: a távlatok helye. Messzire látok, és kiszakadok az ember által épített világból.

Most hogy kiköltöztünk Gödöllőre – ráadásul egy hegyoldalba, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik a szemközti zöld dombra az Egyetem mögött – fedeztem fel azt, hogy mennyire hat rám, hogy mit látok nap mint nap, és hogy mit nem... Ha kimész a természetbe, s hagyod, hogy annak távlatai hassanak rád, könnyebhangolódik rád lelked az Istennel való találkozásra. Jézus ezért vitte fel tanítványait a hegyre, s ezért érdemes nekünk is kísértelnünk, kibicikliznünk egy hegy vagy domb oldalára, vagy éppen egy tó partjára, hogy onnan nézzünk a világra.

Az ember teste, lelke, szelleme az Írás szerint egységet alkot. Ami a testünkkel történik, hat a lelkünkre is. Hagyjuk, hogy Isten teremtett világának szépsége gyógyító erővel járja át testünket, lelkünket!

Szept. 19.-i reggeli áhítat

Ján. 20,24-29

Krisztus a közösségben és a közösségnek jelenik meg. Tamás nincs ott ezért nem tapasztalja meg Krisztus feltámadását. A többieknek pedig nem hiszi el. Pedig el kellene. Mert a közösség hite az, amiben azon a 40 napon kívül megjeszámunkra Jézus Krisztus. Ő sem otthon, magányában látja meg Őt később, hanem a tanítványi közösségben. Gondolkoztam azon, hogy miért kell 8 napnak elteltie ahhoz, hogy Tamásnak megjelenjen Jézus. Biztosan lehet más is, de én arra gondoltam, hogy talán azért, mert eddigre szedte össze magát annyira, hogy visszamenjen közéjük. Otthon, egyedül pedig nem jelent meg neki a Mester.

Számunkra is a keresztény hívők közössége az – minden hibája és hiányossága ellenére is – ahol a Krisztussal való találkozást átélhetjük. Enélkül nem megy. Mint ahogy annyi más sem az életben. Nem véletlen, hogy az Úristen kitalálta a családot, nem véletlen, hogy annyi zenész összeül, hogy együtt muzsikáljanak. Nem véletlen, hogy 2x 11 ember megy ki a pályára, hogy a bőrt rúgják... és még sorolám. Isten közösségi lényeknek teremtett bennünket és a hitünket is leginkább közösségben élhetjük meg. Ez pedig nem csupán azt jelenti, hogy adunk az időnkől heti egy órát vasárnap, meg 5x 10 percet a reggeli áhítatokon, hanem azt is hogy magunkból adunk, hogy magunkat adjuk oda. A keresztény közösségnek pedig olyannak kell lennie, ahol adhatjuk magunkat.

Szept. 10. reggeli áhítat

Ján 19, 23-24

Az evangéliumok bizonyágtételében számos helyen olvassuk: *így teljesedett be az Írás...* Az ószövetség ugyanis számos Krisztus eljövételével és küldetésével kapprofeciát tartalmaz. Az Ézsaiás 53 mellett nekem ez az egyik kedvencem, hiszen egészen megrázó költőiséggel írja le Jézus kereszten való szenvedését a 22. Zsoltárban.

Ezekben a prófeciákban megláthatunk valamit abból, hogy **nem az időbe, térbe és személyiségünkbe zártságban van életünk végső dimenziója**. Ezek a prófeciák nem csupán láttak valamit, hanem átélték amit prófétáltak. Egy más időben egy más helyen, valaki másnak az élményét. Megszűnt számukra saját életük összes korlátja: térbeli, időbeli, személyiségbeli. Átélték a világmindenség legfontoseményének a részletét. A mennyet is én valami ilyen módon képelem el. Az örökkévalóság számomra nem a nagyon-nagyon-nagyon hosszú időt jelenti, hanem az örökké tartó pillanatot. Ugyanígy a térben való korlátozottság is megszűnik, ha át tudom ezt élni, de ami még ennél is fontosabb: megszűnnek személyiségem korlátai, a félelmeim, korlátaim, berögződéseim stb. miközben nem veszítem el önmagam.

Miben élhetjük meg ennek valamilyen előízét? Egy tökéletes együtt-zenélésben, egy csapatjátékban, amikor tökéletes az összhang, egy koncerten, amikor együtt oldódunk fel a zenében. Ilyenkor érezhetünk meg ebből az élményből valamit. (Bizonyos drogok is persze nagyon hasonló élményt hozhatnak létre. Csak hát a drog okozta élmény olyan, mint amikor a kísérleti patkánynak elektródákkal ingerlik a szexuális örömet felelős idegpályáit: az élmény megvan, csak a valóság hiányzik belőle...)

Dávidnak ez a prófeciája Krisztus történetének legsötétebb pillanataihoz kapódik, mégis számunkra örömteli üzenetet hordoz: **Isten valami olyan hatalajándékot készít nekünk, ami túlmutat az időbe, térbe és személyiségünkbe zártságon és szó szerint végtelen örömben, gazdagságban részesít.**

Szept. 5. reggeli áhítat

János 18, 1-8

A Prágában hajdan élt csodarabbi készített agyagból egy emberformát, aminek szájba elhelyezett egy papírdarabot, amire az Isten szent nevét írta.

Ettől az agyag-óriás, a gólem életre kelt. A legenda egyik változata szerint a gólem homlokára felírta az igazság szót héberül, mire a gólem pusztítani kezdte a bűnösöket. Nem sok idő kellett a rabbinak, hogy belássa: ha így folytatja, senki sem marad, mert senki nem szeplőtlenül igaz. Ezért a gólem homlokáról letörölte az első betűt, így az emethből meth lett, ami halált jelent. Így a gólem elpusztult. A történet tanulsága az, hogy nem jó ha mi akarjuk Isten igazságszolgáltatását a saját kezünkbe venni. Abból csak pusztulás lesz. Mint itt Péter is egy szerencsétlen rabszolga fülét vágja le, amikor meg akarja védeni Jézust. Nem mi védjük meg Istent, hanem Ő az, aki megvéd minket.

Amikor Jézus kimondja: Én vagyok! Az elfogására jöttek hátratántorodnak, ő pedig megparancsolja nekik, hogy hagyják elmenni tanítványait. Ő az, aki megvédi Pétert és nem fordítva. Viszont ahhoz, hogy megvédjen minket ki kell innia a poharat, amit az Atya adott neki: fel kell magát áldoznia értünk. Az egyik keresztes hadjáratban megkérdezték az egyik velük lévő papot Arnaud-Armaury Citeaux-i abbét: Mit tegyenek az elfoglalt város lakóival, mivel sok köztük az eretnek. Ő így válaszolt: Öljétek meg mindet, Isten majd kiválogatja az övéit. Így működik, amikor mi akarjuk Istent megvédeni. Ő viszont nem akarja a bűnös ember halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen. Jézus, amikor megvallotta, hogy ki ő, az ellenségei hátratántorodtak. Kard helyett nekünk is ez a fegyver az, ami a rendelkezésünkre áll: Krisztus neve. Őt megvallva harcolhatunk a gonoszszággal úgy, hogy közben ne pusztítsuk a világot. Valljuk meg az Ő nevét szavainkkal, cselekedeteinkkel, segítőkészséggel, örömmel szeretettel, áldozatvállalásunkkal, hitünkkel. Ámen.

Kockázat nélkül nincs üzlet (szept 1.)

János 17,6-8

Ennek a szakasznak a mondatait bizony többször el kell olvasni ahhoz, hogy megértsem, mit is mond Jézus. Állandóan ide-oda utalgat a tanítványok, az Atya és maga között. Miért olyan fontos, hogy állandóan hangsúlyozza ezt az egymásra utaltságot? Azért, mert Jézus és az Atya egyek. Csak az ismerheti meg Istent, aki Jézuson keresztül ismeri meg Őt. Ez az evangélium radikális üzenete. Nagyon szeretjük a többi világvallás képviselőit, és tudjuk, hogy rengeteg fontos életigaz-ságot ismertek fel és tartanak be, sok mindenben tanulhatunk is egymástól, de ebben nem tudunk engedni: Az egy igaz Istent csak Jézus Krisztus személyén és tanításán keresztül ismerhetjük meg olyan mélységben, ahogy Ő szeretné, hogy megismerjük Őt. Viszont ezekből a mondatokból kiderül az is, hogy a tanítványok számára az, hogy Jézus és az Atya egy, csak akkor derült ki, amikor befogadták az Ő tanítását. Mondhatjuk erre azt, hogy ez bizony kockázatos vállalkozás. És mi lett volna, ha hamis tanító? A gombáról sem úgy állapítjuk meg, hogy mérges-e, hogy végig kóstolgatjuk... Ez általában igaz is, sőt a szentírás maga is figyelmeztet minket arra, hogy ne higgyünk minden léleknek, de Jézus esetében ez máshogy van. Őt nem lehet tárgyilagosan kívülről vizsgálgatni. Illetve lehet, csak megismerni nem lehet Őt így. Mit tudunk meg Krisztus megismeréséről ebből a rövid szakaszból? Két fontos dolgot:

1. Az ismerheti meg, aki az Atyáé. Mit jelent az? Az ismerheti meg, akinek fontos az Isten megismerése. Akiben ott van a vágy Isten megismerésére. Aki nem éhes, azt nem vonzza egy finom étel. Ha degeszre ettem magam, még egy gusztusos somlói galuska is lehet, hogy csak a rosszullet felé indít el. Ha valaki nem éhezi és szomjúhozza az Isten jelenlétét életében, az nem fogja azt megismerni.

2. Az ismerheti meg, aki megnyitja magát előtte. Pont az Istenre vágyakozó ember lehet az, aki sok csalódáson meg át, mert nem Őt kapja csak hazugság-gokat. Ez bezárkózáshoz, távolságtartáshoz vezethet. De Istent csak ma-gunkat neki átadva lehet megismerni. Ha közben nem akarunk sebzódni, akkor nem fog menni. Olyan ez, mint a szerelemben: közel akarom érezni magam a másikhöz. Olyan közel, hogy már összeérjünk. Az Úristennel még inkább így van ez. Nem véletlen, hogy a biblia annyiszor használ szexuális utalásokat az Isten és ember kapcsolatára...

Istent megismerni lehetséges, de nem magától értetődő. Ő ki akarja magát jelenteni. Mi akarjuk, hogy kijelentse magát nekünk?